

MAN KAN IKKE SE DLD

– HØR OM GABRIELS

Så kan jeg sige: Det var et vrøvleord, det her. Hov, jeg tager den lige en gang til, fordi så gik det lige forkert, hele sætningen. Og så står de og kigger underligt på mig.

Hvis en af de gamle spørger: Hvad for en medicin får jeg? Der vil jeg jo altid stå der og tænke, oh shit, hvad skal jeg sige her? Hvordan man skal forklare det på den måde. Det tror jeg, vil være sådan svært for mig.

Fordi, hvis jeg får det at vide én gang, hvad det er. Det kan jeg huske på i måske 10 sekunder, når hun har sagt det. Fordi så har hun måske sagt noget andet, som man skal huske på. Og det er dér, hvor man står og tænker, okay, det var faktisk det eneste, jeg spurgte om.

Jeg ved også, at jeg kommer til at spørge min mor skide meget i de 9 måneder, jeg er på skole. Fordi jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal få noget hjælp. Da der ikke er noget sådan specifikt, der kan hjælpe mig. Hjælpemidler der hjælper med min ordblindhed, det vil jo aldrig hjælpe mig med DLD.

Jeg tror altid, det er fredag, hvor folk godt kan mærke, okay, nu er jeg flad. Nu ved jeg ikke, hvad jeg skal sige mere, eller, jeg er helt flad for ord, ik. Fordi så har man bare knoklet røven ud af bukserne, de fire dage, og bare snakket og snakket derud af.

Gabriel,
21 år, arbejder
på plejehjem
og skal starte
på SOSU-
uddannelse

